

Հովհաննես Թումանյան

Հայ ուխտավորին

Գնա՛ս բարով, ա՛յ ուխտավոր,
Երանի քեզ, հայ ուխտավոր,
Որ կարոտով ու սիրառատ
Ուխտ ես գնում դեպ Արարատ:

Ջեփյուռներով, ծաղկանց բույրով,
Ինչպես ծնող սիրագորով,
Քեզ կողջունեն գմբուխտ հագած
Գեղամ սարերն ու Արագած,
Ու կարոտած աչքի նրման

Քեզ կրժպտա վճիտ Սևան,
Որ լեռների շուքերի հետ
Խաղ է անում, խայտում վետ-վետ,
Փայլփլում է ծրփանքներով,
Հորինում է լույսերի ծով,

Եվ մերթ վշտով ու տխրությամբ
Սևանում է, ինչպես մութ ամպ...

Հապա էն սա՛րն, էն սար հսկան,
Էն սարերի սարն ու արքան,
Լազուր երկնի ծոցը մըտած,

Ճերմակ գլուխն ամպեր փաթթած,
Ահա կանգնեց ծանր ու տրտում
Քու առաջնն ու քու սրտում...
Է՛, նա արդեն քանի սև դար
Պերճ գագաթովն իր ձյունափառ

Շողշողում է, փայլատակում,
Եվ ուխտավոր հայի հոգում
Հպարտության ծնում թունդեր
Եվ սիրելի երագ՝ թե դեռ
Էն երկնահաս Մասյաց կատար,

Ուր հին տապանն առավ դադար,
Դադար կառնեն փառքերն մեր հին,
Որ նորափայլ իջնեն կըրկին...

Հենց խոնարհես աչքերըդ ցած,
Լայն դաշտի մեջ, առջևդ հանկարծ,

Մառախուղից իր խաչի հետ
Կրբարձրանա մի սուր գըմբեթ,
Որ կըխոսի մարդու հոգուն՝
«Խաղաղութիւն ամենեցուն»...
Էնտեղ էն հին դարերից վեր,

Երկնաքարոզ, հուժկու ձայներ,
Սահակ Պարթև, Ներսես մեծին
Խաղաղություն քարոզեցին:

Էնտեղ լցված ահեղ հոգով,
Աստվածային իր տեսիլքով,

«Էջմիածինն ի Հօրէ»,
Որ Հայաստան լուսավորե:
Ու լույսն առան ծավալեցին
Լուսավորիչն ու մեծ Տրդատ,
Ու տակավին այնտեղ կեցած

Կրսավառներն հոգիացած:

.....

1893